

Η λαϊκή "Εβελιν Μπέρνιγκ εθέρωσε με μιὰ χαριτωμένη κίνηση τ' άρωματικό σιγαρέττο της. Είχ' άκούσει μ' έξαρτητική προσοχή τὰ παράτονα της φίλης της Βέρας και νὰ τώρα πού αίσθανόταν κ' αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ διηγηθῆ τὰ παιδικὰ χρόνια της. Ἀλήθεια, πόσες παρτίες δὲν εἶχε δοκιμάσει στὴ ζωὴ της! Πόσα βάνανα! Ἡ οικονομικὴ στενωχώρις τῆς φίλης της, κατὰ μεγάλη χρεὴ στὰ χαρτιά, τὴν ἄγριαν ἀδιάρσιν. "Εβίλεπε ξαρκινὰ τὴν τεράστια διαφορά τῶν χαρακτήρων τους.

"Ἡ "Εβελιν κίτταζε κατόματα τὴ ζωὴ καὶ δὲν τὴν φοβόταν. Ἡ Βέρα ὅμως διάταζε σὲ κάθε βήμα, ἔκρυβε τὸ κεφάλι καὶ προσπαθοῦσε νὰ κἀνη κρυφὰ διὰς τῆς ὑποθέσεως της. "Ἐτσι πάντα ἦταν στενωχωρημένη, ἀναγκαζόταν νὰ λήθῃ ἕνα παρὸ φευτιές καὶ τὸς αὐτὸς ν' ἀνακαλύπτεται καὶ νὰ κλάη ἀπ' τὴν ἀτελειότητά της. Δὲν εἶχε τὴν πείρα τῆς ζωῆς. Δὲν εἶχε μείνει μὰ νύχτα νησιωτὴ καὶ ἄστεγρη. Ζούσε διαρκῶς τυλιγμένη στὶς βαρύτερες γυνὲς της καὶ στὰ τελευταῖα μανίαν τῆς μόδας. Ἡ "Εβελιν λοιπὸν, ὅταν ἄκουσε ὅτι ἡ φίλη της εἶχε ἀποφασίσει νὰ θέσῃ τέμα στὴ ζωὴ της γιὰτὶ ὁ ἀνδρας της ἀνήθικε νὰ της πληρώσῃ αὐτὸ τὸ χρέος τῆς ἡμέρας, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΕΒΕΛΙΝ

κλα νὰ μιλήῃ ἢ ἕναν ηλεκτρικὸ σιδηρόδρομο. "Ἐξέραν ὅτι θὰ τοὺς χάριζαν κ' ἐκεῖνο τὸ χρόνο τὰ σπασμένα παιχνίδια τῶν πλούσιων παιδιῶν τῆς πολιτικοῦσας. Ὁ μπάριμα Χένον δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ νὰ τὰ προσέβῃ. Ἦταν τρομερὰ ἀπρηχολύμενος. Ἡ γυναίκα του λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ τὸν βοηθῆ στὸ δουλεῖό του. Ἀνεβοκατέβαινε μὲ τὸν ἀσανεῖο, μοίραζε τὰ δῶρα τὰ διαμερίσματα, βοηθοῦσε τὶς κωμάρδες κ' ἔσφιγγε τὰ δόντια της γιὰ νὰ συγκρατῆ τὸς πόνους πού της προκαλοῦσαν. Εἶχε νυχτωσεῖ κ' ἀκόμη δὲν εἶχαν τελειώσει ἡ φασαρίες τῶν ὁσῶν μου. Μιὰ στιγμή, ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο, σταμάτησε ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο. Ἡ ὄμορφη ἰδιοκτητριά του παρακάλεσε τὴ μητέρα μου νὰ τὴν βοηθῆ ν' ἀνέβασῃ ὡς τὸ διαμερίσμα της ἕνα ὑπόλογο Χριστουγεννιάτικο δένδρο. Ἦταν ἕνα μικρὸ τεχνητὸ ἔλατο, στολισμένον μ' ἕνα πλῆθος παιχνιδιῶν καὶ μὲ χρυ-

σῶς κ' ἀργυρῶς μπάλλες. Ἡ μητέρα μου τὸ πῆρε μὲ προσοχὴ στὰ χεῖρα της κ' ἐπειδὴ δὲν χωροῦσε στὸν ἀσανεῖο, θέλησε νὰ το μεταφέρῃ ὡς τὸ τρίτο πάτωμα, ἀνεβαίνοντας σιγά-σιγά τὶς σκάλες. Ἡ πλούσια κυρία, χωρὶς νὰ προσέβῃ τὴν κατάστασίν της, τὴν ἄφησε μόνη της καὶ τράβηξε γιὰ τὸ διαμερίσμα της. Ἡ μητέρα μου ὅταν ἔβλεπε τὸν πρώτο πάτωμα στάθηκε νὰ ξεκουρασθῆ. Ὁ ἰδῶς ἔτρεχε ποτὶ μὲ ἀπὸ τὸ πρόσωπό της κ' ἡ μέση της τὴν πονοῦσε ἀπὸ τὴν κοίταση. Ὡστόσο, ἔσπευε ἀπὸ λίγο, συνέχισε τὴν ἀνάβασίν της. Εἶχε περῆσει τὸ δεύτερο πάτωμα κ' ἀνέβαινε τὰ σκαλιὰ τοῦ τρίτου, ὅταν ξαρκινὰ ἔνοιωσε τὸ κεφάλι της νὰ ζαλιζέται. Τ' αὐτὰ τῆς ἄρχισαν νὰ βουίζουν κ' ἀπρόοπτα ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ καταρράκησε στὶς σκάλες. Τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο ἔγινε χίλια κομμάτια. Ἡ χροῦς μπάλλες καὶ τὰ παιχνίδια του κιάστησαν δῶ κ' ἔκει. Τὴν ἴδια στιγμή τὴν ἔπαισαν οἱ πόνοι. Καὶ πάνω στὰ σκαλοπάτια τοῦ δευτέρου πατώματος μ' ἔφερε στὸν κόσμο, μ' αὐτὸ τὸ ἔλατο στὸ χεῖρι μου, ἐνῶ τὸ κεφάλι τῆς ἦταν καταματωμένο ἀπὸ τὸ πέσιμο καὶ τὰ χεῖρα της ἦσαν ἀγκυλωθῆ ἀπὸ τὰ σωματίνα φύλλα τοῦ δένδρου. Καλεῖ δὲν τὴν λυτήθηκε. Ἡ κυρία τοῦ τρίτου πατώματος τὴν ἔβριζε σὰν χαμηλὴς τὸ Τάμεσι γιὰτὶ τῆς εἶχε καταστρέψῃ τὸ ἔλατο. Οἱ ἄλλοι ἔνοικοι, πού εἶχαν ἀκούσει τὶς φωνὲς καὶ τὶς φασαρίες, κορόιδευαν τὸν μπάριμα Χένον γιὰ τὸ δωδέκατο παιδί του κ' ἐγὼ ἔβλεπα ἀδιάκριτα καὶ διαμαρτυρούμαι. Ἀπὸς ὁ ξαρκινὸς ὄμιλος ἐρχομὸς μου στὸν κόσμο στούχισε στὴ μητέρα μου τὴ ζωὴ της. Τὴν ἴδια νύχτα τὸν Χριστουγεννίον πεθάνε ἀπὸ ἀκατάχρηστο αἰμορραγία. Κι' ἐνῶ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ Λονδίνου ἐκεῖνη τὴ νύχτα ἦσαν χαροῦμενα κ' ἐντυχιμένα, τ' ἀδελφίκα μου κλάιαν τὸ χωρὶ τῆς μητέρας μας. Ὁ θάνατός της τσάκισε κυριολεκτικῶς τὸν πατέρα μου. Ἐγινε νευρῶς κ' ἀμήλητος. Ὡστόσο ἐξακολούθησε καθε πρῶτὴ νὰ φορεθῆ τὴ γαλιζία λιθέρρα του μὲ τὰ χρυσὰ κομπὰ καὶ νὰ κἀνη τὰ θελήματα τῶν ἐνοίκων. Πάλευπε πολλὰ χρόνια μὲ τὴ δυστυχία, μὲχρις ὅτου νὰ μᾶς μεγαλώσῃ. Κατόρθωσε, ὁστόσο, νὰ μᾶς στείλῃ ἕλως στὸ σχολεῖο. Ἐτσι γίναμε ἄνθρωποι. Τ' ἀδελφίκα μου ἔγιναν δημόσιοι ὑπάλληλοι, καθηγητὰ, δικηγόροι καὶ γιατροί. Ἡ δὴ ἀδελφὴ μου παντρεύθησαν κατὰ καὶ μόνο ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ δουλεύω ὡς δακτυλογράφος στὸ γραφεῖο ἐνὸς συμβολαιογράφου. Τὶ βάνανα καὶ τὶ φτώχεια τράβηξε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ! Γιὰ νὰ κἀνω μιὰ κομπὴ τοιαύτη, ἀναγκαζόταν νὰ κἀνω αματηρῶς οικονομίες, νὰ μένω νησιωτὴ καὶ νὰ δουλεύω ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα. Ὁ γέρο συμβολαιογράφος μ' ἄγαποσε καὶ τὶς μεγάλες γιορτὲς μὲ καλοῦσε σπίτι του. Ἐντὺνα τότε τὸν πατέρα μου ὅσο μποροῦσα πὸν κομπὰ καὶ τὸν ἔταίρα μου μᾶζύ μου, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Κι' ἐκείνος φανόταν πάρα πολὺ ἐντυχιμένος πὸ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα, σὰν κύριος, καὶ νὰ κἀνη τοὺς ἄλλους νὰ τὸν ἀκούειν. Δὲν ἦταν πῆσά ὁ μπάριμα Χένον τῆς πολιτικοῦσας τῆς ὁδοῦ Γκρέυ. Ἦταν ὁ μίστερ Ντᾶιλ, ὁ πατέρας

—Μπάριμα Χένον, τοῦ ἔλεγαν, πόσα παιδιὰ σέβαστεσαι ἀκόμη νὰ κἀνης ;
 —Ἐκείνος σίμωκε ἀδιάφορα τοὺς ἄμους καὶ τοὺς ἀπαντοῦσε :
 —Ὅσα μου στείλει ὁ Θεός !
 Κι' ὁ Θεός φαίνεται ὅτι ἄγαποσε πάρα πολὺ τὸν μπάριμα Χένον, γιὰτὶ κάθε χρόνο τοῦ ἔστειλε κ' ἀπὸ ἕναν ῥοδοκίχανο παιδάρη, πὸ φῶναζε, ἔκλαγε, ἀρροῦστανε κα' ἔβαζε σὲ σκοτούρες καὶ σ' ἔβουα τὸν ἄτιχο θυρωρὸ τῆς πολιτικοῦσας.
 Ἐνα χρόνο τέλος ἦρθε φαίνεται καὶ ἡ σειρά μου νὰ βῶθ ὁ αὐτὸ τὸ ῥοδοκίχανο. Μιὰ μέρα ἡ φίλισσος Ντᾶιλ πληροφόρησε τὸ σύζυγό της ὅτι ἄρχισε νὰ...χρονταίνῃ. Ἐκείνος ἔκανε μορφολογικὰ τὸ σταυρὸ του.
 —Καλῶς νὰ ἔβῃ κ' αὐτὸ στὴν ὥρα του ! τῆς εἶπε. Ἐτσι θὰ συμπληρώσουμε σωστῆ μιὰ ντουζίνα !...
 Μὰ ἐγὼ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι βιαζόμουν νὰ μῶθ στὰ βάνανα. Κι' ἔτσι, ὅποτε' ἀπὸ ἑπτὰ ἀκριβῶς ἡμέρες, συνῆθῃ ἡ τραγικὴ ἱστορία πὸ θὰ σοῦ διηγηθῶ. Ἦταν παραμονὴ τῶν Χριστουγεννίων. Ὅλη ἡ πολιτωκαία εἶχε ἀναστασθῆ. Ἐνα παρὸ ἀπᾶλληλοι ἔβριζαν ἕνα κᾶπες παιχνίδια, μὲ γλυκά, μὲ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατά την αρχαιότητα οι άνθρωποι πίεναν τα ροζια τους μονάχα με νερό. Γιά να βγάλουν δέ τις λιπόδεις ακαθαρσίες των, τὰ τριάντα τόσο πολύ, ώστε καταστρεφόντουσαν πολύ γρήγορα. Κατόλου άναβάλλωσαν δέ τὰ λείη διαλύονται με τή στάχτη κ' άρχισαν να εφίρουν μπουγάδα ή νοκοκορές. Άλλά κ' ή στάχτη, ή κολλή στάχτη, κατέστρεφε τὰ ροζια. Τέλος ο άνθρωπος έφρερε τὸ σαπούνι. Καί μ' αυτό καθαρίζει πιά όχι μόνο τὰ ροζια του, αλλά και τὸ σώμα του. Άναίρεται δέ σχετικώς δέ τὸ σαπούνι πρωτοχρησιμοποιήθηκε πρώτος καθαρισμὸν τὸν σώματος στή 100 π.Χ. Στὴς άνακατές τῆς Πομπηζης βρέθηκε ένα καζάνι, τὸ ὁποιο περιείχε σαπούνι σέ καλή κατάσταση.

Τὸ πλησιέστερο πρὸς τὸν πλανήτη μας άπλανές άστρο είνε ὁ Άλφα τὸ Κενταύρου. Βρίσκεται ὁ άπόστασι 41.000.000.000.000.000 μέτρων ἀπὸ μᾶς καί τὸ φῶς τὸ κάνει 4 χρόνια γιά νά φτάσῃ στή γῆ.

Ὁ λοιποπρότος Σείριος, πὸ είνε επίσης άρκετά κοντά στή γῆ, άπέχει ἀπὸ τή σφαιρα πὸν ροζια 92 τριακοσιμιαρὸα χιλιομέτρα ! Γιά νά λάβουμε κάποια ἰδέα αὐτῆς τῆς άποστάσεως, δέν ἔχομε παρά νά σκεφθῶμε δτι άν οὐσία ὁ Σείριος, ἔμειε θά αντιληφθῶμε τὸ ὁρισμὸ τὸν ἔπειτα ἀπὸ 9 χρόνια καί 9 μήνες, δηλαδή ὅσα χρονικά διάστημα χρειάζεται τὸ φῶς τὸν γιά νά διανύσῃ 92 τριακοσιμιαρὸα χιλιομέτρα !

μου. Μιά Χριστουγεννιάτικη νύχτα ή τύχη με βοήθησε ν' αλλάξω τη ζωή μου. Στο σπίτι του γέρο συμβολογράφου γνώρισα τὸν λάδου Μπέρνινγκ, πὸυ ἔκρινε τις μέρες ελγε ἔρθη ἀπὸ τις Ἰνδίες κ' ἐφολο-ξενεῖτο σ' αὐτόν. Ἦταν ἕνας σοβαρός καί μετρημένος ἄνδρας, πὸυ μοῦ φέβρισε με ξεχωριστὴ εὐγένεια. Ὅλο τὸ βράδυ χόρευε μαζί μου καί ἦταν γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά μου. Μά ἐγὼ στενοχωριόμην ἀπὸ τις περιουσίες του, γιατί νόμιμα διέ ἴσως με θεωροῦσε σάν ἕνα κορίτσι τῆς τάξεώς του. Ὅταν λοιπὸν τὸν ἄκουσα νά μοῦ προτείνῃ νά τὸν παντρευτῶ, τοῦ ἀπάντησα με εὐκρινῶς :

—Μίστερ Μπέρνινγκ, ή πρότασίς σας με κολακεύει ἔξαιρετικά. Πρέπει ὅμως νά σὰς πὸυ δέν εἶμαι καμιά ἀριστοκράτισσα. Εἶμαι ἕνα φτωχὸ κορίτσι, πὸυ ἐργάζομαι γιά νά ζῶσω.

—Γουέ, μοῦ εἶπε χαμογελώντας. Ἐνα τέτοιο κορίτσι θέλω γιά γυναίκα μου. Δέν μοῦ χρειάζεται καμιά φρέσκια κοίβλα. Ἦ σίγουρὸς μου πρέπει νά ζῆσῃ νά ἐκτιμῆ τὴ ζωή καί νά ἔχη νικησὴ τὴ δυστυχία της.

Ἐπεισα συγκινημένη στήν ἀγκάλιά του. Καί τὴν ἴδια Χριστουγεννιάτικη νύχτα γνωστοποίησα στους καλεσμένους τοῦ συμβολογράφου τὴν ἀπόφασίς μου. Ἐτοί ή φτωχὴ κόρη τοῦ θεωροῦ ἔβρινε λαίδη Μπέρνινγκ. Σήμερα εἶμαι μὴ ἀπὸ τις πὸυ πλούσιες γυναίκες τῆς Ἀγγλίας. Ἐξω ἄλλα στις κορφές, μέγαρα καί πικνιελὴ ἀκόνητῃ. Κάθε πρὸυ κἀνω ἱσπασία στὰ κτήματα τοῦ σίγγου μου, συνοδευομένη ἀπὸ τὸς ἀγαπημένους σκόλλους μου. Ἦ ζωή μου είνε ἕνα σωστὸ παραμυθί. Καί ὅμως σὲ βεβαίως δέν ἄν χάσῃ τὰ πλοῦτή μου, δέν θά στενοχωρηθῶ. Εἶμαι ἰκανὴ νά ξαναγίνω δασκτολόγος. Καί ἔξερεις γιατί δέν φοβοῦμαι τὴ δυστυχία ; Γιατί κεντᾶνω κἀμάτια τὴ ζωή, δέν ντρέπομαι γιά τις πράξεις μου καί γιατί δέν λέω ποτὲ ψέματα στὸ σίγγου μου. Φροντίζω νά με μμηθῆ, Βέρα, καί θά δῆς διέ ἔχω δίκιο. Ἄφρονε τὰ χαρτιά καί ἄσχημοί μου με κάποια ἐργασία ! Θά γίνης εὐτυχισμένη, δέν θά βαρύνει τὴ ζωή σου καί δέν θά σὰς ἀπασχολοῦν τὰ χρέη σου.

Κ' ή λαίδη Ἐδελιν φήλισε με τριφροδότη τὴ Βέρα. Ἐπειτα τῆς ἰτέγραψε ἕνα τειχὴ γιά νά ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τμητῶ πὸυ ὄφειλε καί τῆς εἶπε :

—Ἄς ἐλπίζομε δτι θά ἔρθῃς καί σὺ μὴ μέρα στή θέσις μου καί θά εἶσαι ἰκανὴ νά συμβουλεύνης μὴ φήλη σου, φέρνοντας ὡς παράδειγμα τὴ ζωή σου.

Ἦ Βέρα, ή ὁμορφη κοίβλα τὸν σαλονίων, ἔνοιασε τὴν ἐπιθυμία νά κλάψῃ. Ἦταν τόσο χαϊδεμένη καί τόσο ἀδύνατη, πὸυ δέν τοιμῶσε ν' ἀντιρροσῆ με θάρρος τῆ ζωή. Κ' ὀπόσσο τὸ ἴπσοσέβρισε στή φήλη της. Θά γινόταν ἀπὸ δῶ καί πέρα μὴ πρακτικὴ γυναίκα καί θά φρόντιζε περισσότερο γιά τὸ σπίτι της καί γιά τὸν ἄνδρα της, παρά γιά ν' ἀρέσῃ στὸς ἄνοστους Ἄνδ Ζωνίτ τὸν σαλονίων.

ΕΝΤΟΥΡΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ γλεντιζές (ἐμπιστευτικὸς στὸν ἰσηρέτη του). — Νά σοῦ πὸ, Γιάννη, τὰ πράγματα δέν πάνε καλά. Δέν μπορὸ νά τὰ βγάλω πέρα. Πρέπει ν' αλλάξω τρόπο ζωῆς.

—Καί νομίζετε, κύριε, πὸς τότε θά μπορέσετε νά βροῖκατε περισσότερα δανεισά ;

Ὁ ληστῆς (σὴν γεροντοκόρη). —Τί λές ; Δέν ἔχεις λεφτά ; ... Δός μου τότε τὰ....μαλλά σου καί τὰ δόντια σου !..

Διαφωτιστικὴ ἀπάντησις. —Πὸσο ἰπάλληλοι ἐργάζονται στὸ γραφεῖο σας ; —Ἐργάζονται σχεδὸν οἱ μισοί ἀπὸ τὸς ἰπάλληλους μας.

Ἐχει ὁ Θεός... Ὁ δικηγόρος. — Καί γιά πὸυ λόγο θέλετε νά χωρίσετε ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας, κυρία ;

Ἦ κυρία. — Πρὸς τὸ παρόν, οὔτε κ' ἐγὼ θέρω. Ἄλλὰ ὄσπου ν' ἀρχίσῃ ή δίκη θάβρομε κάσων !..

Κουτσομπολιό. —Ἦ γυναίκα τοῦ Γιάννη είνε καφάλαη ἀπ' τὸν καρὸ πὸυ ἔπαθε ἀπὸ τῆρω.

—Καί συννενοσῆται με χεῖρονομίες ;

—Μά, ἄν κρῖνομε ἀπὸ τὰ.... μούτρα τοῦ ἄνδρος της, κἀτι τέτοιο θά συμβαίη.

Σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Γερμανίας ἰσῆχε πρὸ καιροῦ ἕνα μόνο κορυεῖο, στὸ ὁποιο ἰργαζων καί ξυρῆζόντουσαν καί τρεῖς ἀδελφοί πὸυ μοιάζανε καταπληκτικᾶ μεταξὺ τους. Κάποτε ὅμως ἀρρώστῃσε βαρετὰ ὁ κορυεῖος καί ἀναγκάστηκε νά πουλήσῃ τὸ μαγαζὶ τὸν σ' ἕνα συνάδελφὸ τοῦ ἀπὸ ἄλλο μέρος. Τὸ πρὸυ τῆς ἡμέρας πὸυ πρωτάρχισε ὁ καινοφροῖος κορυεῖος τὴ δουλειά του, πῆγε καί ξηροῖστηκε στὸ μαγαζὶ τοῦ ἔβρινα ἀπὸ τὸς τρεῖς ἀδελφούς. Τὸ μεσημέρι ὅμως ὁ κορυεῖος εἶδε καταπληκτικῶς...τὸν ἴδιο πελάτη τὸν νά παρουσιάζεται στὸ κορυεῖο τὸν με γένεια ! Τὸν ξηροῖσε ὅμως, χωρὶς νά τοῦ πῆ τίποτε. Μά τὸ ἀπόγευμα, νά σου πάλιν ὁ...δίκος, πελάτης ἀέφροτος καί γενειοφόρος. Ὁ κορυεῖος, μὴ ξέροντας τὴν ἱσπαρξὴ τὸν τριῶν ἀδελφῶν ποῦμοιαζαν καταπληκτικᾶ μεταξὺ τους, τάχασε.

—Μά, φίλε μου, τὸ βλέπω καί δέν μπορὸ νά τὸ πιστέρω !.. φωνάζε στὸν πελάτη του. Σὲ ζῆσσο τὸ πρὸυ, σὲ ξαναἔβρινα τὸ μεσημέρι κ' ἔβρινα πάλι με γένεια !.. Καί μάλιστα μεγαλύτερα ἀπὸ πρὶν !.. Μήπως εἶσαι ὁ διάβολος ;

σχετικὸς δτι ή ἡθοσοῖς Ἐλλεν Νίντρινχ ἐμονομάχησε βαρετὰ...ὄχι στήν καρδιά, ἀλλὰ στὸ κεφάλι !..

Ἦ πρώτη μονομαχία μεταξὺ Ρωσσοῖδων συνέβη στή Μόσχα, κατὰ τὸν Ἀβρουστο τοῦ 1903. Ἦ ζωγράφος δεσποκνὶς Ἀικατερίνη Βιεγκράν καί ή κ. Ἄντα Ποζατόφ ἀγαποῦσαν τὸν ἴδιο δικηγόρω. Μά μέρα ή ἐφημερὶς «Νιούτες Νάχρστισεν» ἀνήγγειλε δτι ή πρώτη ἀπὸ τὰς δύο ἀντιζήλων χαστοκισε τῆ δεύτερη. Τὸ γεγονὸς ἐπροξέθηκε ἀρκετὸ θόρυβο καί μετὰ δὺο μέρες ή ἴδια ἐφημερὶς περιέγραφε τὴ μονομαχία τὸν δὺο γυναικῶν, ή ὁποία ἰσῆχε τραγικὴ, ὄχι τόσο γιατί ή κυρία Ποζατόφ τραυματίστηκε ἀπ' τὴν ἀντίπαλὴ της στὸν ὄμο, ἀλλὰ γιατί ὁ δικηγόρος ἐθαύμασε τὴν ἐπιδεδῶσῃ τῆς καλλιτέχνης καί τὴν ἀρραβωνιάστηκε. Ἐτοί ή κ. Ποζατόφ ἔλαβε δὺο πληγές : Μιά στὸν ὄμο καί μὴ στήν...καρδιά !..

Οἱ Μεξικανοί, πρὶν νά προσηκτισθῶν στὸν Χριστιανισμό, ἔβρινα μὴ θρησκεία με πολλὸς θεούς. Ὅλα τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ ἦσαν γ' αὐτῶν θεοί. Ἐπίστευαν ἐπίσης δτι ὁ ἥλιος καί τὸ φεγγάρι βροσκοντα διαρκῶς στὰ μαγαζία ! Σὲ πολλὰ παλαιὰ Μεξικανικὰ μνημεία βλέπει κανεῖς ἀκόμη καί σήμερα ἀναταραστάσεις τοῦ ἥλιου-φεγγαροπολέμου αὐτοῦ. Τὸ φεῖδι πάλι ἦταν σύμβολο τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου καί τῆς νύχτας. Τὸ ἔμβλημα τοῦ κράτους τὸν ἦταν ὁ ἀστὸς ἐπιτιθέμενος ἐναντίον ἄνδς φειδιῶ. Ἐνας ἀπὸ τὸς πὸυ σπουδαίους θεούς τὸν Μεξικανῶν ἦταν ὁ Βιτσιλοπὸταλι, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου. Τὸν παριστᾶνε με δὺο χροῖματα, με γαλάζιο καί κόκκινο, ἀπὸ τὰ ὁποία τὸ πρὸυνο συμβόλιζε τὸ στερεώμα καί τὸ δεύτερο τὸν ἥλιο. Οἱ Μεξικανοί τέλος ἐπίστευαν στήν μετεμψύχασιν καί ἦσαν βέβαιοι δτι ή ψυχὴ τὸν ἀρχηγῶν τοῦς τοῦς ἐπισκοπιτόταν συχνὰ ὡς πεταλοῦδα ή ἀφροπούλι.

